

1 – De dokter

Langzaam wordt het weer lichter. Ik zie twee vage hoofden boven me en heb een stekende pijn in mijn borstkas. Langzaam worden de gezichten scherper en herkenbaar als Miriana en Richard. Richard ligt met een knie op mijn borst. Ik probeer hem er zwakjes van af te duwen. Dat lukt bij lange na niet, maar hij begrijpt de hint en gaat op zijn knieën naast mij zitten. Dat vermindert de pijn in mijn borst.

“Je bent dood geweest”, merkt Miriana langs haar neus weg op. Maar de sporen die haar tranen hebben nagelaten, logenstraffen haar nonchalante houding.

“Richard heeft je, door hard op je borst te duwen, weer tot leven gekregen. Je hart was ermee gestopt.” Ik probeer wat te zeggen, maar dat lukt niet. Ik probeer op te staan, maar mijn lijf voelt alsof ik onder de voet gelopen ben door een kudde hagedissen.

“Blijf liggen”, maant Richard. Hij legt zijn jas in een bundel onder mijn hoofd. “Je hebt waarschijnlijk een paar ribben gebroken. Ik hoorde wat kraken toen ik je hart weer aan de gang bracht.” Ik wil toch overeind komen, maar een steek alsof ik een mes in mijn ribben krijg, doet mij gehoorzaam zijn.

“Ik zei het toch ...”

“Ik zal je zo verbinden”, zegt Miriana. “Dan kun je je wat makkelijker bewegen. Ik moet alleen de juiste doeken hebben.” Ze laat haar vingers over de zere plekken glijden, alsof ze de breuken kan voelen. “Het valt mee, volgens mij. Ze zijn niet geheel gebroken, alleen een paar scheuren zo te voelen.” Ik kijk haar onnozel aan; ik heb werkelijk geen idee waar ze het over heeft.

“Maar wat heb jij allemaal meegemaakt?” vraagt Richard.

“Nou, ik lag lekker dood te zijn, toen iemand het nodig vond zijn knie in mijn borst te planten en nogal hard te duwen.” Ze lachen een beetje besmuikt.

“Ja, daar was ik bij”, vervolgt Richard. “En wat heb je daarvoor meegemaakt?”

“Ik ben gestikt.” Weer een klein glimlachje.

“Ik weet niet of ik dat wil weten.”

“Het duiken ging in eerste instantie precies zoals mij is verteld. Totdat ik voor lul werd gezet door de dokter hier en twee verliefde leguanen die gewoon zonder enig hulpmiddel met me meedoken. Uiteraard werd me van tevoren niets verteld.”

“Dat Voxx en Freija het konden, wist ik echt niet”, verontschuldigde Miriana zich met een vilein lachje.

“Dat ik dit kon, wel natuurlijk. Zit in de familie, mijn vader is nog veel erger.”

“Er is ook een lichtpuntje op de bodem. Alleen wisselt dat soms van sterkte en is ook weleens een tijd uit.” Ik heb de onverdeelde aandacht van alle toehoorders.

“De gewichten hielpen me met dalen, maar toen Miriana alweer even naar boven was gezwommen, leken ze minder te werken. Mijn snelheid verminderde duidelijk.”

“Hoe weet je dat?”

“Dat kon ik zien aan de zijkant van de Put. Steeds langzamer zag ik het langs me heen gaan. En inderdaad, op een gegeven moment kom je helemaal tot stilstand. Op zich geen enkel probleem, maar een van die twee beesten botste en liet me even tolleren en toen wist ik niet meer wat onder of boven was. Uiteraard bleef het bodemlicht nu constant branden.”

“Zal je net zien ...”

“Doordat de hagedissen aan het spelen waren, wisten zij het ook niet meer. Maar gelukkig zagen ze dat een van de lichten fluctueerde en daardoor wisten we welke kant we op moesten.”

“Wat? Hoe wist je dat ze dat zagen? Ik heb al het idee dat ze slimmer zijn dan ze eruitzien, maar kunnen ze ook praten? Dieren praten toch niet?”

“Nou, dat laatste ... In ieder geval zag ik ze naar het lichtpunt staren.”

“Wat zou dat lichtpunt zijn?” vraagt een van de omstanders.

“Weet ik niet. Maar stel dat we in een groot stuk steen leven, waar hier en daar holtes zijn waar andere werelden zijn?”

“Hé, geen godslastering hier! We zijn de enigen, ja?” roept een andere opvarende. De meesten kijken hem geïrriteerd aan en manen hem tot stilte.

“Dat zou betekenen”, vervolg ik onverstoord, “dat we in een andere wereld terecht kunnen komen. De plek waar de zwaartekrachten elkaar ontmoeten, doven ze elkaar uit, vandaar dat ik stil kwam.”

“Krijg nou tieten”, mompelt Richard.

“Volgens mij zou dit best kunnen”, valt Miriana me bij. Ook anderen zie ik knikken. De godsdienstige man zie ik boos weglopen en via een touw naar een ander schip gaan.

“Zijn hier andere schepen?” vraag ik verbaasd aan niemand in het bijzonder. Richard knikt.

“Ja, het verhaal van wat jij van plan was, is hier als een lopend vuurtje rondgegaan. Je had ze moeten horen toen de tijd van je luchtvoorraad verstreken was.” Ik heb wel Zo'n idee wat er gezegd zal zijn.

“We moeten je verhaal aan Jentho voorleggen”, zegt Miriana stellig.

“Het liefst zou ik meteen weer naar beneden gaan, maar voor mijn plannetje heb ik meer flessen nodig.”

“Naar beneden gaan met die ribben?” Richard zet grote ogen op. “Je bent knetterkrankjorumdebiel gek.” Hij schudt meewarig zijn hoofd. Miriana grinnikt.

“Ik vrees dat ik het met hem eens ben, lieverd.” Ze geeft me een kus; het ongenoegen daarover straalt van Richards gezicht. Hij brult, duidelijk zichtbaar

geïrriteerd, een paar commando's. Iedereen komt in beweging. De meeste mensen gaan weer terug naar hun eigen schepen en al snel zie ik losgegooide touwen door de lucht vliegen en worden zeilen bijgezet.

Ik zit op een bank bij de boeg van het schip en kijk naar Heidrin die zichtbaar wordt, hoog in de verte. Het is erg helder en ik kan de stad goed zien. Ik vraag me af hoe die andere wereld, of misschien wel werelden, eruitzien. Zouden dat mensen zijn, net als wij? Dat zou betekenen dat we waarschijnlijk al eens eerder door de Put gegaan zijn. Misschien zijn er wel meerdere putten die leiden naar andere werelden. Het idee is angstaanjagend, maar ook erg intrigerend. Zouden die werelden weer naar nog andere werelden leiden? O man ...

De haven is tot ooghoogte gezakt en we zullen het zo binnenvaren. De kade staat afgeladen met mensen. Ik vraag me af wat er te doen is.

“Ik denk dat die mensen op jou wachten.”

“Wat?”

“Ja, je hebt gedaan wat niemand hier gedurfd of zelfs aan gedacht heeft.”

Ik kijk hem even aan. Niemand? Vreemd, maar het was me al eerder opgevallen dat ik nieuwsgieriger ben dan de meeste andere mensen. Het schip schuurt even langs de kade voordat het tot stilstand komt. De mensen drommen bij de loopbrug, die maar ternauwernood neergelegd kan worden. Miriana en Richard lopen voor me de brug af om de mensen op afstand te houden.

“Mensen, een beetje terug, alsjeblieft. Hij is gewond”, brult de stuurman met een hoorn vanaf het dek. De mensen deinzen gehoorzaam achteruit en laten een brede gang vrij. Er wordt van alles naar me geroepen. De mensen willen weten wat ik tegengekomen ben. Richard roept dat ik alle vragen zal beantwoorden, maar dat we eerst naar de dokter gaan. Bijna onmiddellijk maken de mensen een pad vrij richting een groot, statig huis. Daar wordt de deur opengedaan door een oude

man. Hij beweegt zich moeizaam, maar zijn ogen zijn intelligent en kijken observerend in het rond. Dan blijven ze langere tijd op mij rusten. Op zijn haakneus rust een dun metalen geval. Het houdt twee ronde stukken glas voor zijn ogen vast. Het doet zijn taak niet erg goed, want de man schuift bijna doorlopend het ding omhoog. Ik zie aan zijn ogen dat de stukken glas verkleinen. Ik vermoed dat het ding mensen beter laat zien, hoewel ik nog nooit zoiets eerder heb gezien.

“Ah, daar is de durfal. Zo zie je maar, hoogmoed komt voor de val”, klinkt zijn oude stem krakend. “Ik zie het al, ribben gebroken.” Hij prikt met een vinger in mijn zij, waardoor er een pijscheut door me heen trekt. Het interesseert de man schijnbaar niet.

“Alleen verbinden is genoeg, denk ik.” Hij draait zich om en loopt voor ons uit het huis binnen. Ik word ondersteund door Richard en Miriana als we achter hem aan naar binnen lopen. Het huis is kraakhelder en sober ingericht. Er staan alleen wat simpele meubels. In het midden staat een smalle tafel, waar lappen op gelegd zijn. Hij wijst er nonchalant naar.

“Ga daar maar op zitten.” Ik word er bijna opgetild door de twee ondersteuners, wat een vlammeende pijn in mijn zij veroorzaakt.

“Voorzichtig, voorzichtig”, maant de oude man. Hij pakt uit een hooghangende kast een klein flesje met een gelige vloeistof en geeft het aan mij.

“Neem een slokje voor de pijn. Eén slokje, niet meer.” Ik drink het en moet een onmiddellijke braakimpuls onderdrukken.

“Dat was dan meteen ook het laatste slokje”, merk ik langs mijn neus weg op.

“Dat valt nog te bezien. Het is tegen de pijn.”

“Ik merk er anders geen barst van.”

“Geef het tijd, jongeman. Geef het tijd.” Hij wikkelt een gladde doek strak om mijn ribbenkast. “Het is niet zo heel erg, maar wees wel voorzichtig. Als de pijn zakt, word je waarschijnlijk onvoorzichtig en voordat je "auw" kunt zeggen, steekt

er een rib naar buiten.” Ik knoop het goed in mijn oren, terwijl hij ons met zachte drang naar buiten werkt.

2 – Terug naar Jentho

Buiten vraag ik me af hoe ik tegen Freija moet opklimmen. Dan besef ik dat de pijn inderdaad vermindert. In plaats van een snijdende pijn is het nu alleen een dof, zeurend gevoel. Wanneer ik Freija nader, steekt zij zoals gewoonlijk een poot gebogen opzij, zodat ik kan opstappen. Ik doe dat, maar de rest lijkt nog steeds een onneembare hoogte. Dan neemt ze me op haar neus en duwt ze me op mijn buik liggend omhoog. Ik toon mijn dankbaarheid door haar hals lang te strelen en haar zachtjes toe te spreken. Ze laat een harde en extreem hoge fluittoon horen.

Ze lijkt veel soepeler te lopen dan normaal. Ik voel vrijwel geen enkele hobbel, waar ik haar intens dankbaar voor ben. De enkele hobbel die er wel is, vlijmt intens en scherp door mijn karkas. Het is het enige wat me wakker houdt. Ik ben erg moe van alle gebeurtenissen en wil niets liever dan slapen. Ik ben zo moe dat ik niet scherp voor mij uit kan kijken.

“Wanneer je wilt slapen, moet je voorover op haar rug gaan liggen”, adviseert Miriana me. “Ze weet dan dat je slaapt en zal daar rekening mee houden.” Miriana doet voor hoe dat in zijn werk gaat; mijn armen aan beide kanten van de hals van het trouwe dier. Het duurt niet lang of ik ben vertrokken in deze houding, die er comfortabeler uitziet dan hij eruitziet.

Wanneer ik weer wakker word, zie ik het vage gezicht van Jentho voor me.

“Heb ik de héle reis geslapen?” Ik veeg de slaap uit mijn ogen en probeer wat beweging in mijn stijve lijf te krijgen. Maar niets werkt zo slaapverdrijvend als een pijnscheut door je ribben.

“Ik geloof het wel. Zijn we er dan al?”

“Jazeker. Er is een goede vriend van je aangekomen. Ik mag wel zeggen dat je er merkwaardige vrienden op nahoudt.” Nog steeds een beetje slaperig kijk ik hem verdwaasd aan. Ik? Vrienden? Met hulp van Freija's snuit laat ik me op de grond zakken. Dan zie ik wat hij bedoelt. Tweehonderdvijftig kilo spieren en een goudblonde vacht komen met een noodgang op mij af.

“Man, néé, néé!” Ik hou mijn handen afwerend van mij af, maar niets kan de kat stoppen. Dan drukt hij met zijn voorpoten over mijn schouders zijn kop tegen de mijne aan. Het doet me gelukkig geen pijn, hoewel de massa van het dier immens is.

“Hé, jij hier? Vertel, hoe ben je hier gekomen?”

“Nou, jullie weten wel hoe je je sporen moet achterlaten ...”

“Heb je ons gevolgd?”

“Ja, jullie waren ineens weg. Ik dacht dat jullie snel weer terug zouden zijn, dus ik heb gewacht. Na een uurtje of zestig was er grote paniek. Drago en zijn troepen overstroomden het land. Ze zijn genadeloos. Vrouwen worden geroofd en mannen gedood. Je kunt je wel afvragen wie het het slechtste getroffen heeft.” Hij zwijgt even.

“Ik heb dorst”, vervolgt hij dan. “Is hier ergens water?” Een dorpsbewoonster haalt een emmer door de drinkbak van de dieren en zet dat voor hem neer. Hij bedankt haar. Ik vind dit een vreemde situatie. Hoe is het mogelijk dat ze zo gemoedelijk met elkaar omgaan? Jentho snapt mijn verbazing.

“Wij zijn hier wel wat gewend, ik kan je verhalen vertellen ...” Man slobbert de emmer in één keer halfleeg. Daarna gaat hij op zijn gemak zijn kop poetsen, alsof het een doodnormale, zij het ietwat grote huiskat is.

“Nou, om een lang verhaal kort te maken ... Drago heeft de rest van de wereld aangevallen en wij hebben verloren.”

“Is dat niet ietwat kort door de bocht?” vraag ik hem.

“Ja, misschien wel. Laat ik het dan zo zeggen: hij heeft de wereld aangevallen en wij gaan het verliezen.”

“Zo ver is het nog niet”, werpt Jentho tegen. “Maar we moeten nu alle zeilen bijzetten. Ben jij nog wat wijzer geworden op zee?” Ik vertel hem het hele verhaal, tot en met mijn gebroken ribben.

“Jammer, geen wapens tegen Drago gevonden.”

“Nee, nog niet. Ik wil wel terug en dan doorzwemmen naar het andere licht.”

“Wat?! Ben je helemaal door de ratten besnuffeld?” roept Miriana. Ze kijkt behoorlijk boos, ik word er een beetje bang van.

“Ja, ik laat een paar luchtflessen zinken. Die blijven dan vanzelf halverwege hangen. Ik zwem naar beneden en wissel dan van tank. Ik gooi mijn gewichten af en ik zwem door naar het andere licht. Eén van de hagedissen zwemt mee met een reservefles voor als ik weer terugga.”

“Wat een krankzinnig idee! Je bent gek geworden?” Ze kalmeert niet echt.

“Nou, ik vind het behoorlijk slim anders”, verdedigt Jentho mij. “Alleen, hoe zorg je ervoor dat je niet halverwege de verkeerde kant op zwemt?”

“Ik kras zo snel mogelijk een pijl in de muur en voor de zekerheid nog een paar merktekens als ik begin te vertragen.” Jentho kijkt me bewonderend aan.

Jou noemden ze de dorpsgek.”

“Wat? Wie?” Hij geeft geen antwoord, maar de blos op Miriana wangen doet me het een en ander vermoeden. Ik kijk haar onderzoekend aan en ze wordt zienderogen steeds nerveuzer.

“Waarom?” vraag ik haar. Ze kijkt me zijdelings aan.

“Anderen deden het ook”, antwoordt ze na een korte stilte met een piepstemmetje.

Er schieten allerlei emoties door me heen, van gêne via verwondering naar

boosheid. Ik hakkel een paar klanken uit. Dan besluit ik me er niet druk om te maken; per slot van rekening kende ze me niet.

“Ben je lekker gesjochten, moet de dorpsgek je helpen.” Ze begint een beetje te lachen.

“Nou vind ik dat niet meer hoor!” piept ze nog een beetje.

“Weet je het zeker? Je was anders niet zo heel erg enthousiast over mijn plan net ...” plaag ik haar. Ze begint weer een beetje te blozen. Jentho moet om het schouwspel grinniken.

“Ik was bang dat ik je zou kwijtraken”, zegt ze met een bijna onhoorbaar zacht stemmetje. Ik kan even geen woord uitbrengen. Dan pak ik haar beet en druk ik haar tegen me aan. Een teder gebaar dat erg zeer doet.

“Dat gebeurt echt niet. Ik weet wat ik doe.” De stilte die erop volgt bevat wel degelijk een antwoord.

“En Drago dan?” vervolgt Man. “Zijn mannen zijn niet zo moeilijk te verslaan, maar het zijn er wel erg veel. Jullie moeten iets verzinnen dat we ze met velen tegelijk af kunnen maken.”

“Jullie?” vraagt Jentho.

“Nou ja, iemand dan ...”

3 – Een wapen tegen Drago

“Wat doen we nou aan Drago?” vraagt Man. Er valt een lange stilte.

“Is die tekst op het tablet geen oplossing?” vraag ik aan Jentho. Hij schudt zijn hoofd.

“Het lijkt erop dat het een recept is voor het een of ander, maar niet alle ingrediënten kunnen we vertalen en het is me volstrekt onduidelijk waar het voor dient. Het enige wat ik weet, is dat je het niet kunt eten. Zwavel ...”

“Hoeveel ingrediënten zijn onbekend?”

“Eentje in ieder geval. Misschien ook een tweede, daar zijn we niet zeker van.”

“Huh? Hoe kun je daar nou niet zeker van zijn?”

“Het symbool lijkt op een ander met een detailverschil. Dat kan een foutje zijn van de beitelaar, maar het zou ook op een subtiel maar belangrijk verschil kunnen wijzen.”

“Misschien dat jouw duik de tunnel door een oplossing levert, maar om er heel eerlijk in te zijn heb ik daar een hard hoofd in. Ik zou niet kunnen verzinnen wat je daar kunt vinden dat een sleutel kan zijn tot een eventuele overwinning op Drago.”

“Wat denk jij daar dan te vinden?” vraagt Man mij.

“Ik geloof dat daar een andere wereld is. Misschien net zoals Binnenaarde, maar ze zouden ook verder ontwikkeld kunnen zijn. Misschien hebben zij ook doorgangen naar weer andere werelden.”

“Hm, geen buitenkant, maar toch wel een buitenkant. Dat is interessant.” Jentho kijkt alsof hij er geen snars van gelooft.

“Het Drago-probleem lijkt me op dit moment een stuk urgenter. Hoe komen we

achter de twee ontbrekende elementen?”

“Wat denk je dat het recept doet?” vraag ik hem.

“Het tweede en het laatste teken lijken erop te wijzen dat het steen kan verbrijzelen. Ik denk dat het een grote kracht bezit die ons kan helpen.”

“Hoe moet ik me dat voorstellen?”

“Ik heb geen idee, maar ik vermoed dat het een soort vuur geeft, vuur met extra verbrandingskracht.”

“Brrr. Ik moet niets van die tovenarij hebben”, moppert Man. Jentho lacht een beetje mysterieus. Ik begrijp de reactie van de kat wel; ik kan me er ook nog steeds niets bij voorstellen. Maar op de een of andere manier heb ik veel vertrouwen in Jentho en laat ik het graag aan hem over. Mechanische dingen snap ik wel, maar dat gedoe met stoffen en andere materialen ...

“Het is geen tovenarij, maar doodgewone scheikunde. Kennis van materie”, stelt Jentho de grote kat gerust.

“Het mocht wat ...” is het ietwat onverschillige antwoord.

“Zalig zijn de armen van geest ...” hoor ik Jentho heel zachtjes zeggen.

“Hé?” klinkt een oorverdovende brul van Man.

“Sorry ...” Maar Jentho lijkt niet zo heel erg onder de indruk. Hij draait hem zijn rug toe en loopt naar zijn huis. Man gromt en moppert nog wat na.

“Trek het je niet aan, Man. Hij bedoelt het niet persoonlijk.”

“Hij bedoelde dat ik dom zou zijn, daar protesteer ik tegen.”

“Je hebt gelijk, je bent zeker niet dom. Niet voor een mens, maar zeker niet voor een kat.”

“Pantra!”

“Sorry ...” Hij gromt nog wat na, maar ik zie aan zijn ogen dat hij schik heeft.

“Wat heeft hij nou?” vraagt Miriana terwijl ze tegen mij aan gaat staan.

“Jentho maakte hem voor dom uit, en daar was hij door beledigd.”

“Hm ... Mannelijke ego's, dat heeft wat ...”

“Ja, vrouwen zijn zo dom dat als je ze zo noemt ze dat niet eens doorhebben.”

“Hé?” Ze duwt me hard van zich af. Ik draai me om en kijk haar lachend aan.

“Even ter demonstratie. Niet alleen mannelijke ego's ...” Na een halve seconde nagedacht te hebben, met een boos hoofd, moet ze erom lachen.

“Toch maak ik me zorgen.” Ze lacht niet meer.

“Wat is het probleem?” vraag ik onnodig, want ik weet wel waar ze zich zorgen over maakt. We maken ons er allemaal zorgen over.

“Drago natuurlijk. Stomme vraag.”

“We zijn nog niet verslagen. Ik heb me al zitten bedenken dat de man technieken gebruikt die wij niet kennen. Niettemin, techniek kan kapot, dat heb ik bij Seiran wel geleerd. Wat ik daar ook geleerd heb, is dat er meestal ook een zwak punt in het ontwerp zit.”

“Ja, en?” Ze kijkt me nieuwsgierig aan.

“Nou, als we ontdekken welke zwakheden zijn soldaten hebben, kunnen we dat tegen ze gebruiken.”

“Zoals?” Ze lijkt het niet te begrijpen.

“Stel: ze kunnen niet tegen water. Dan moeten we grote pompen maken die water over de legers uit sproeien.” Haar ogen lichtten op bij het begrip.

“Maar dat geldt alleen voor water.”

Het wijfie is slimmer dan ik dacht.

“Ja, maar er zijn andere dingen te bedenken met andere stoffen. Weet je nog dat Seiran demonstreerde hoe ijzer helemaal verdween in een vloeistof?”

“Ja, hij brulde dat ik dat water niet mocht aanraken.”

“Inderdaad. Dat is geen water, maar een sterk zuur. Het lost je vingers ook op.”

“O. Maar niet het potje waar het inzat? Dat is raar.”

“Nee, glas niet. Dat is precies wat ik bedoel. Glas krijg je dan weer stuk door er een steen naar te gooien. Zo heeft alles zijn zwakheid.” Ze denkt over mijn woorden na.

“Oké, ik begrijp het. Techniek lijkt wel op oorlog voeren. Je zoekt ook altijd naar de zwakheid van de strategie van de tegenstander.”

In de verte klinkt het geluid van twee parende hagedissen.

“We kunnen voorlopig nog niet weg, zo te horen.” Miriana heeft een vage glimlach om haar lippen. Ik grinnik even.

“Die beesten zijn onwaarschijnlijk trouw, ik gun het ze.” Ze kijkt me met fonkelende ogen aan.

“Ik ook.” Wanneer de dieren in hun spel een boom raken, vallen er kleine takjes en wat bladeren af of vliegt er een groep vogels op.

“Eigenlijk wil ik terug naar huis”, zegt Miriana. De vrolijke blik is verdwenen.

“Ik ook. We moeten ons thuis beschermen tegen de legers van Drago. Je vader kan je hulp wel gebruiken en ik wil Seiran spreken over een paar dingen die ik tegengekomen ben.” Ze kijkt me zwijgend aan. Ik zie iets anders in haar ogen.

“Ik ben ook te lang weggeweest. Ik wil mijn vader weer zien.” Ik weet precies wat ze bedoelt, ondanks dat mijn vader en moeder al lang dood zijn.

“Ik ga met jullie mee”, klinkt een donkere stem achter ons. Jentho heeft ons gesprek gehoord.

4 – We gaan terug

“En je vrouw dan?”

“Die gaat waarschijnlijk mee”, is het ernstige antwoord. “We kunnen een strijder erbij wel gebruiken.”

“Nou, met Jethro erbij?” lach ik.

“Zelfs met Jethro erbij.” Jentho lacht niet.

“Over een paar uur vertrekken we”, klinkt het terwijl hij wegloopt. We kijken elkaar aan.

“Ik ga nog even een paar uurtjes mijn ogen dichtdoen.”

“Goed idee”, zegt Miriana. “Ik ook.” Wanneer ik even later in mijn bed lig, voel ik haar naakte lichaam tegen mijn rug aan vlijen. Ze trekt me voorzichtig aan mijn schouder op mijn rug en glijdt op me. Mijn noodzakelijke rust moet kennelijk maar even wachten.

We worden wakker gemaakt door Firia. Wanneer ik mijn ogen open heb, raakt ze heel voorzichtig de arm van Miriana aan. Deze rekt zich een beetje uit, slaat een arm om mij heen, trekt me tegen zich aan en slaapt verder. De tweede keer schudt ze Miriana een heel klein beetje heen en weer, en op datzelfde moment zit Miriana in aanvalshouding op haar hurken op bed. Firia lacht.

“Rustig maar, jongedame, ik ben het maar.” Dan is Miriana helemaal wakker en ontspant ze zich.

“Gelukkig, normaal slaapt ze met haar zwaard naast haar”, grap ik. Ze kunnen er niet om lachen.

“Ik ben zo vrij geweest jullie dieren te bepakken, we kunnen gaan.” Firia heeft een strak leren pak aan met een rok bestaande uit dikke leren repen. Een kleine, maar vervaarlijk uitziende kruisboog hangt schuin over haar borsten. De koker met pijltjes zit om haar linker bovenarm. Twee licht gekromde zwaarden hangen kruislings op haar rug met de handvatten naar beneden. Het verbaast me dat ze niet uit hun schede vallen. Een metalen korset past precies over haar bovenlichaam. Het bestaat uit losse delen die met metalen ringen beweegbaar aan elkaar zijn gemaakt, maar de losse platen zitten zo dicht op elkaar dat de naden bijna niet te zien zijn. Ik bewonder het vakmanschap waarmee haar harnas is gemaakt. Ik zou het niet kunnen en ik twijfel eraan of Seiran het wel zou kunnen. Normaliter is zijn werk wel goed, maar niet zo heel netjes.

Buiten heeft Freija de spullen van Miriana omgehangen gekregen en Voxx de mijne.

“Ik hoop dat ik het goed gedaan heb, maar ik kan niet zien wie Voxx is of wie Freija.” Ze ziet aan onze blik dat dat niet zo is.

“De bovenste is Voxx”, grap ik.

“Bovenste?” Ze kijkt me vragend aan, maar dan begrijpt ze het ineens en lacht ze wat smalend.

“Ja, dat doen ze veel, hè?”

“Zij wel ...” mompelt Miriana.

“Het maakt niet uit. Dat heb je prima gedaan. Dank je wel.” Ze lijkt een beetje verlegen door het complimentje.

“Onze paarden zijn opgetuigd door mijn man. Ze zullen er zo wel aankomen.” Haar woorden zijn nog niet gezegd of Jentho komt met twee paarden tegelijk om de hoek.

“Waar is Jethro eigenlijk?” vraagt Miriana terwijl ze om zich heen kijkt.

“Die is samen met Man al onderweg, die zullen we wel inhalen.”

“Dat denk ik niet. Zo snel zullen die paarden van jullie niet zijn, ben ik bang.” Ze kijken elkaar even verbaasd aan.

Miriana pakt haar kruisboog van Freija af en hangt hem op dezelfde manier als Firia heeft gedaan voor haar borst.

“Gaan die reptielen van jullie dan zo hard?” vraagt Jentho. We knikken tegelijk.

“Echt niet bij te houden”, probeer ik hem te overtuigen. Op zijn gezicht is de twijfel duidelijk te zien. Ik laat het maar voor wat het is en klim op Freija. Miriana volgt mijn voorbeeld en neemt meteen de leiding.

“Weet jij welke kant we op moeten?” vraag ik zachtjes. Ze knikt bijna onmerkbaar en kijkt me even lachend aan. Ik kan me niet aan de indruk onttrekken dat ze me even uitlachte. De hagedissen doen rustig aan, alsof ze weten dat ze rekening moeten houden met de paarden, hoewel deze exemplaren er bijzonder gespierd uitzien. Onder de mooie, glanzende zwarte vacht zie je de spieren ritmisch samentrekken en weer ontspannen. Jentho en Firia zitten ontspannen op hun rijdieren en genieten zichtbaar van de rit. De haren van de meiden golven prachtig in de wind; daar steekt dat van Jentho maar sobertjes bij af. De landschappen wisselen elkaar snel af en ik heb eigenlijk geen enkel benul meer van tijd. We zouden vele uren onderweg kunnen zijn, maar net zo makkelijk maar enkele minuten.

We komen weer op de open steppes. Onwillekeurig kijk ik naar boven. Tot mijn grote schrik zie ik weer draken vliegen. Ik maak Miriana erop attent, maar zij had ze al gezien.

“Ze zijn nog een eind weg, ik denk niet dat ze ons zien”, zegt ze.

“Waar hebben jullie het over?” vraagt Firia. Ik laat Freija iets langzamer lopen, zodat ik naast haar kom te rijden.

“Zie je die dingen daar?” Ik wijs schuin voor ons omhoog. Ze knijpt haar ogen tot

spleetjes.

“Die vogels?” Ik knik.

“Alleen zijn het geen vogels, maar een soort vliegende en vuurspuwende reptielen.”

“Draken?” Ze kijkt enorm verbaasd. “Bestaan die dan echt?”

“Ja, en ze zijn nog gevaarlijk ook.”

“We hebben er verhalen over gehoord, maar ze nooit geloofd.”

“Nou, geloof ze maar wel. Ze zijn echt heel gevaarlijk, hoewel Jethro ze wel aan kan.” Ze vliegen weer in een cirkel, alsof ze ergens op wachten. Ik wijs Miriana naar de zijkant van de steppe. Het lijkt me verstandig wat dichterbij de boomgrens te rijden.

“Dat is wel een heel eind omrijden. Dan duurt de reis een stuk langer.” Daarin heeft ze wel gelijk. De bomen zijn nauwelijks te zien; ze verdwijnen bijna in de heiige verte. Aan de andere kant heb ik geen zin om straks een verbrande kont te hebben. Wanneer we deze koers aanhouden, passeren we rechts van die troep. Ook zijn we dan dichterbij de boomgrens. Ik denk dat we het wel kunnen gokken. Ik knik naar Miriana om aan te geven dat ik akkoord ben.

Aan de buitenrand van die vliegende cirkel vliegt een stuk groter exemplaar. Zijn spanwijdte is zeker twee keer zo groot als die van de anderen. Terwijl ik het ding gadesla, vliegt hij ineens uit de groep. Eerst lijkt het erop dat hij van ons vandaan vliegt. Dan maakt hij plotseling een krappe bocht en duikt hij naar beneden. Hij maakt een zodanige snelle duikvlucht dat hij voor ons op de grond landt voordat we het goed en wel beseffen. Daar blijft hij op een twintigtal meters rechtop staan, met zijn vleugels uitgespreid. Hij torent ver boven ons uit, een bijzonder indrukwekkend gezicht. Hij kijkt ons strak aan met zijn vreemd uitziende goudkleurige ogen. Ik verwacht elk moment een enorme vuurbal uit zijn bek, maar gelukkig blijft dat achterwege. De dieren bewegen erg zenuwachtig heen en weer.

Ik laat me van Freija afglijden en loop omzichtig naar het imposante beest toe.

“Doe nou niet! Straks staan alleen je schoenen daar nog, zwartgeblakerd met een dun rooksliertje als nagedachtenis.” Ik moet lachen om Miriana, maar loop toch door. De bijzondere ogen volgen me onafgebroken. Soms ontsnapt er een klein sliertje rook uit de neus. Dan schiet de kop ineens op mij af om vlak voor me tot stilstand te komen. De ogen zijn nog steeds op mij gericht en ik sta verstijfd en vol adrenaline vlak voor het dier. Het maakt een paar vreemde hoge geluiden die door Voxx en Freija lijken te worden beantwoord. Het gesprek duurt nog geen minuut en dan vliegt het met een dreunende vleugelslag weer weg om zijn plek in de vliegende cirkel weer in te nemen. Ik draai me om met mijn handen in de lucht; ik snap het ook niet.

Wanneer we verder rijden en ik naar de vliegende draken kijk, blijken die de cirkel te hebben verbroken. Dan bekruipt mij onwillekeurig het gevoel dat er geen gevaar meer van ze te duchten is. Dat is vreemd, omdat ik eerst heilig ontzag voor ze had. Op de open vlakte met de harde vloer kunnen de paarden wat meer vaart maken. De draken zijn helemaal verdwenen en er vliegen weer gewone vogels. Het zal nog vele uren reizen zijn voordat we in Jandor zijn.

5 – Jandor

Het landschap begint me weer bekend voor te komen. Ook Voxx begint te fluiten en te kwetteren; hij herkent het vast ook. De enorme vlakten met wat lage begroeiing, spaarzaam verdeeld in kleine bosjes. Daartussen gras, heide en weggetjes. In de verte zie ik vaag de contouren van Jandor. De schoorsteen van Seiran rookt; het leven is zonder ons gewoon zijn gang gegaan. De terugweg lijkt korter te zijn geweest dan de heenweg. Voxx komt ineens met een noodgang voorbij; hij ruikt zijn thuis. Het duurt een seconde voordat het tot Freija doordringt, maar dan schiet zij ook als een kanonskogel vooruit. Ik kan me nog net op tijd vasthouden. De leguanen gaan op topsnelheid. De grond is vervaagd tot een streep, struiken geven een korte woesj. Jentho en zijn vrouw zijn in de verte verdwenen; de paarden kunnen het op geen stukken na bijhouden. We moeten er maar van uitgaan dat ze de weg naar Miran zelf kunnen vinden. De hagedissen lijken niet meer te stoppen. De snelheid is angstaanjagend. Miriana lijkt het schitterend te vinden, maar ik ben bang dat ik eraf val. De poten van Voxx zijn niet meer scherp te onderscheiden.

De straten verdwijnen in een stofwolk wanneer we er met volle snelheid doorheen jagen. Dat er geen ongelukken gebeuren, verbaast me. Hij holt meteen naar zijn weiland en springt over het hek. Freija doet hetzelfde; ik vlieg met een boog af en land in een sloot. Languit val ik met een enorme plons in het vieze water. Miriana is bovenop Voxx blijven zitten en lacht me vierkant uit. Ik ben boos, maar dan moet ik ook lachen. Het kroos zit in mijn haren en kleren.

“Ik denk dat we naar je vader moeten lopen. Je trouwe metgezel houdt het even voor gezien, zo te zien. Ze zullen wel weer gaan neuken.” Miriana helpt me de

sloot uit en plukt lachend de planten uit mijn kleren.

“Je moet maar eerst even gaan douchen voordat mijn vader je ziet.”

“Ik heb kleren bij Seiran liggen, ik loop daar wel even naartoe voor ik me bij jullie voeg.”

“Te laat!” klinkt er achter ons. Buiten het hek staat Miran. Zijn kleren zien er erger uit dan de mijne. Er zitten halen in, alsof er met een mes in is gesneden.

“Hoe komt dat?” begroet ik hem.

“Komen we later wel op. Hoe is het met jullie?” Miriana springt soepel over het hoge hek en hangt bij haar vader om zijn hals. Ik spring ook over het hek, maar blijf met mijn rechtersvoet haken.

Wanneer ik weer overeind sta, geef ik Miran een hand. Hij bekijkt zijn hand ernaar met een gezicht alsof ik melaats ben.

“Sorry, ben in de sloot gelazerd.”

“Ja, dat zag ik”, zegt hij met een brede grijns op zijn gezicht. “Met zes poten kunnen ze prima remmen, je kwam zeker zes meter ver.”

“Zelfs net na een sprong”, mompel ik. Ze lachen nu nog harder. Ik strompel een beetje achter ze aan; ik ben wat stijf. Voxx ook, zie ik. Het verbaast me dat mijn ribben niet door de klap stuk zijn gegaan. Heeft Voxx of Freija gelikt? Ik kan het me niet herinneren.

Wanneer we door het dorp lopen, is het net of we nooit weg zijn geweest. Alles is nog net zoals we het hebben verlaten. Toch maakt er zich een onbehaaglijk gevoel van mij meester. Er is iets aan de hand. Ik kan er eerst geen vinger op leggen, maar dan zie ik het aan de blik van de mensen. Ze staren ons aan, net als vroeger, maar er is iets veranderd in hun blik. Ze zijn grimmiger.

“Wat is er gebeurd? Hebben jullie strijd geleverd?” interrompeer ik bruut het

gesprek tussen Miriana en haar vader. Hij draait zich om en kijkt me met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan.

“Hoe weet jij dat nu weer?” Ik haal kort mijn schouders op.

“Hij voelt dat soort dingen aan of zo”, antwoordt Miriana hem. “Dat is me al vaker opgevallen. Soms vraag ik me af of hij weet wat ik denk.” Ik schud mijn hoofd. Het idee alleen al ...

“Nou?” vraag ik nog een keer.

“Ja, er is strijd geweest.” Hij wacht even zodat ik bij kan strompelen. “Er was een groep verkenner, versterkt met soldaten. Ik wilde ze allen dood hebben, zodat niemand weet wat er met hen gebeurd is. De dorpelingen hebben gevochten als leeuwen.” Ik zie aan zijn gezicht dat het niet helemaal goed is gegaan.

“Wie hebben het niet gehaald?”

“Ze hebben de boerderij van Dzuna bereikt voordat we wat konden doen. Niemand heeft het daar overleefd. Ook zijn er in de strijd een paar doden en gewonden gevallen. En dan te bedenken dat Jethro het in zijn eentje zo geklaard had.”

“Die komt er zo aan, voor het geval dat je dat wil weten.” Miran kijkt ineens op als hij beseft dat hij Jethro niet eens gemist had. “Samen met Man.”

“Met een man? Wie dan?”

“Nee, met Man, en zijn naam is het minst vreemde.” Miriana schiet in de lach door mijn grapje. Miran snapt er duidelijk helemaal niets meer van.

“Ben je met het stuk steen verder gekomen?” Miriana laat het tablet zien, waarbij ze deze zorgvuldig vasthoudt in een doek. Miran wil het aanpakken, maar ze houdt het snel bij hem weg.

“Niet vastpakken, dan gebeuren er vreemde dingen.” Ze vertelt hem het hele verhaal, over de dromen en dat Jethro bewusteloos raakte toen hij het complete

ding beetpakte.

“Hm, zo te zien is hij anders nog steeds niet compleet.” Hij wijst een stuk aan waar een paar schilfers ontbreken. Het valt haast niet op tussen de tekens in.

“Je hebt scherpe ogen”, merk ik bewonderend op. Hij negeert het compliment. Ik vraag me af of het feit dat het ding niet compleet is nog uitmaakt voor de werking ervan. Niet dat we ooit het antwoord zullen weten, want de kans dat we die paar schilfers ooit vinden is nihil.

Wanneer we bij het huis van Miran aankomen, staan er twee ruiters op ons te wachten.

“Jentho! Verrek, man, leuk je te zien!” Miran kijkt ons verbaasd even aan.

“De leguanen begonnen ineens heel hard te lopen en ze konden ons niet bijhouden”, probeer ik uit te leggen, maar Mirans aandacht gaat helemaal uit naar de twee bezoekers.

Wij hobbelen achter de twee mannen die met een hand op elkaars schouder voor ons uit lopen. De twee vrouwen kletsen vrolijk met elkaar en ik loop daar weer achter als een vijfde wiel aan de wagen. Dan zie ik een sliert rook achter de huizen vandaan komen: de smidse van Seiran. Niemand van de anderen let op mij en ik sla af.

Het is een eindje lopen, maar dan zie ik Seiran bezig met het vormen van een metalen plaat. De harde slagen echoën tegen de muren van de huizen. Hij heeft niet in de gaten dat ik eraan kom. Van een korte afstand bestudeer ik zijn harde, maar nauwkeurig gerichte slagen op het nog vormeloze stuk ijzer. De concentratie geeft hem een vreemde grimas op zijn gezicht, een blik die ik al lang ken en bewonder. Hij blijft voor mij de meester in technische dingen. Zelfs als hij ergens niets van weet, snapt hij de dingen door ernaar te kijken. Soms ongelooflijk.

6 – Weerzien

Dan houdt hij ineens op met slaan, maar bekijkt het resultaat vooralsnog niet. Hij staat even roerloos, dan draait zijn hoofd mijn kant op en verschijnt er een brede lach op zijn gezicht. Zijn hand gaat omhoog als groet en ik loop lachend naar hem toe en geef hem een hand. Hij trekt die hand naar zich toe, geeft me een stevige omhelzing en klopt op mijn rug.

“Het is goed je weer te zien”, breng ik enigszins gesmoord uit.

“Man, ik dacht dat je het nooit zou overleven. Welkom terug. Wat drinken?” Hij wacht niet op antwoord, maar graait een fles drank ergens uit de rommel, trekt er met zijn tanden de kurk uit en neemt een ferme slok. Wanneer ik een slok uit de fles neem, lijkt het wel of mijn slokdarm in de fik staat. Ik hoest bijna mijn longen uit mijn lijf.

“Stevig goedje, hè?” Ik krijg een harde por in mijn gelukkig goede zij. Al hoestend knik ik, al vrees ik dat mijn onbekendheid met alcohol me deze hoestbui heeft bezorgd.

“Zelf gestookt?” vraag ik met een piepstem. Hij knikt trots.

“Volgens mij ook prima om roest te verwijderen”, piep ik verder. Hij lacht bulderend.

“Als je er wat water bij doet, is het wat beter te drinken.” Hij pakt een glas en vult het met beide. Mijn stem is weer normaal, maar mijn keel brandt nog heftig. Het weerhoudt me er niet van mijn verhaal te vertellen. Met enige aarzeling neem ik een slok van het mengsel. Het is nog steeds sterk, maar ik kan nu wel gewoon blijven praten.

Hij zet twee stoelen buiten, waar ik mijn verhaal kan vertellen. Hij luistert heel geboeid en vooral het deel over het duiken heeft zijn onverdeelde aandacht.

“Naar de andere kant?? Ben jij nu volledig gestoord? Je hebt geen enkel idee wat je daar gaat aantreffen. Zelfs als het al kan en er is een andere wereld, kan het daar vreselijk vijandig zijn. Misschien hebben de mensen daar wel vier armen en zijn ze zeer agressief. Misschien leven daar wel die hele grote hagedissen waar de legendes het over hebben. Misschien zijn we er al eerder geweest, maar dan heel, heel lang geleden.” Hij heeft daar wel een punt; ik zoek naar redenen om toch te gaan.

“Aan de andere kant”, vervolgt hij na een grote slok uit de fles, “vind ik het idee van een andere wereld wel heel intrigerend.” Hij kijkt nadenkend voor zich uit, zijn ellebogen op zijn knieën en de fles in zijn hand. Het valt me op dat hij een stuk wijzer is dan ik hem altijd heb ingeschat. Ik dacht dat hij een eenvoudige man was die alleen geïnteresseerd was in mechanische dingen, maar nu zie ik dat er meer zit achter zijn vriendelijke gezicht.

“Wat zijn dat voor plaatjes die je hebt gezien? Die je uit die mens-machines hebt getrokken?” Ik graai het ding uit mijn borstzak en geef het aan hem. Hij bekijkt het langdurig en zeer aandachtig. Hij draait het wel tien keer om.

“Dit lijkt me iets elektrisch ...”

Hij kijkt me ernstig aan en staat dan op. Achter in de werkplaats staat een grote draaischijf die verticaal is opgesteld. Seiran draait aan een zwengel en het ding komt op snelheid. Dan buigt hij een metalen stang tegen het apparaat en aan de andere kant van die stang springen er blauwe, vlamachtige dingen uit met een knetterend geluid.

“Dat zijn vonken en die bestaan uit elektriciteit.” Ik wil ze aanraken, maar hij

houdt me tegen.

“Niet doen, dat doet zeer.” Hij buigt een andere stang in de plaats van de eerste. Wanneer hij zijn hand op een bol aan de andere kant legt, gaat zijn haar recht overeind staan. Stomverwonderd vraag ik of dat geen zeer doet. Hij schudt zijn hoofd.

“Hier, doe het zelf maar.” Maar daarvoor ben ik niet te porren.

“Het lijkt wel tovenarij.”

“Nee, het is een natuurkundige kracht die we nog maar net ontdekt hebben.”

“Maar hoe kun jij dan dat ding vergelijken met het plaatje dat ik hier heb?”

“Nou, om eerlijk te zijn is dat alleen maar een vermoeden. Ik weet eigenlijk ook niet waarom ik dat denk.” Hij veert ineens op, alsof hem wat te binnen schiet.

“Hoewel ... Ik ontdekte vorige week iets vreemds.” Hij legt een tweetal staafjes met de punten vlak bij elkaar op een houten blok. Dan brengt hij de schijvencontraptie in de eerste positie en begint weer te draaien. Nu springt er niet alleen een vonk tussen deze staven, maar ook een kleinere op het blok.

“Hé, dat is gek. Hoe ver komt dat?”

“Dat was ook het eerste wat ik me afvroeg, maar ik heb niet verder geprobeerd dan hierbinnen.” Hij brengt het blok naar buiten en legt het op een flinke afstand van de werkplaats. Ook hier gaat er een vonk over.

“Je kunt ook nog wat experimenteren met de afstand tussen de punten. Ik weet niet wat ik daarvan moet denken”, roept Seiran van achter de draaischijf. Inderdaad verandert de vonk en het houdt op zodra ik de twee stangetjes beetpak. Vreemd hoor; ik snap niet wat je hier nu aan hebt.

“Zie je de mogelijkheden?” vraagt Seiran. Ik schud mijn hoofd met mijn onderlip naar beneden gedraaid.

“Echt niet? Man ...” Ik kijk hem wat verdwaasd aan.

“Je kunt hier dus mee over langere afstand communiceren, misschien met

vonksignalen, maar misschien ook met geluid.” Ik denk dat hij wat doordraaft en moet een beetje lachen om zijn enthousiasme. Hij ziet dat en wordt kwaad op mij.

“Zit je me uit te lachen?”

“Nee, echt niet. Ik vind je enthousiasme erg aanstekelijk, maar ik zie echt niet in wat je hier nou mee kan.” Hij koelt weer af.

“Valt me knap van je tegen. Ik had je slimmer ingeschat”, zegt hij met een gemeen lachje. Ik weet dat hij me probeert op te juttten en dat lukt hem aardig.

Jentho en Miran komen aangelopen. Jentho heeft een grote staf bij zich waar hij op leunt. Dat geeft een heel andere indruk van hem; hij lijkt wel een koning of zo.

“Ik dacht wel dat je hier zou zitten”, klinkt de donkerbruine stem van Miran.

“Waar is Miriana?” negeer ik de opmerking.

“Die zit bij haar vriendje.”

“Wat ...” De emoties vliegen door mijn lijf. Dat had ze me niet verteld. De heren zien het niet.

“We komen je uitnodigen voor het eten over een half uurtje”, vervolgt Miran. “En doe je beste kleren aan.”

“O, dank je wel. Ik zal er zijn”, antwoord ik enigszins bedremmeld, nog helemaal in de emotionele storm van zojuist. Seiran heeft mij volgens mij wel door en kijkt me geheimzinnig lachend aan. Het maakt me een beetje kwaad, maar ik onderdruk het. Dan geeft hij zijn onverdeelde aandacht aan de twee heren, die nu voor mij onverstaanbaar met hem praten.

Wanneer ik dichterbij wil komen, wuift hij me weer weg. Kennelijk willen ze niet dat ik het gesprek volg. Dat maakt me nog kwader. Ik kan het maar net onderdrukken voordat ik ontplof. Seiran knikt instemmend naar de heren. Dan gaan ze met een korte groet weer weg.

“Wow.” Seiran kijkt recht in mijn boze ogen.

“Waar ging dat over?” sis ik tussen mijn tanden.

“Over dat krankjorume plan van jou om naar de andere kant te duiken. Ze wilden mijn advies.”

“Hm, je knikte. Dus je bent het ermee eens?”

“Daarom knikte ik niet. Ze vroegen of ik dergelijke luchtflessen zou kunnen maken. Maar ik ben het er wel met hen eens dat je niet weet wat dat zou bijdragen in de komende strijd tegen Drago.” Hij kijkt bedenkelijk.

“Wat denk je daar aan de andere kant aan te treffen? Medestanders? Hoe krijg je die dan hier?” Hij heeft wel een punt, maar ik geef hem niet zijn antwoord. Om eerlijk te zijn, weet ik het ook niet. Ik weet alleen dat ik een onbedwingbare drang heb om daarheen te gaan.

“Maak je niet druk, je gaat er vast heen, dat weet ik zeker. En met Miriana komt het ook wel goed.”

“Je ziet te veel”, mopper ik.

“Sorry.”

7 – Onverwacht bezoek

Eigenlijk heb ik helemaal geen zin om bij Miran te gaan eten. Zeker als ik daar in mijn eentje aan tafel zit als een elfde wiel aan de wagen. Het is al even geleden dat ik voor het laatst gegeten heb, maar ik heb absoluut geen honger en al helemaal geen behoefte aan gezelschap. Dan krijg ik ineens een klap op mijn schouder. Seiran heeft me ingehaald.

“Kop op, jongen, niet zo somber jij. Je gaat vast snel die duik naar de andere kant maken.”

“Best.” Hij kijkt me van opzij aan.

“Die meid, hè? Tja, wat moet ik daarvan zeggen?” Hij geeft me weer een por op mijn schouder.

“Ik weet zeker dat het goed komt”, vervolgt hij. Ik reageer maar niet. Als hij me een hart onder de riem heeft willen steken, dan is hem dat niet gelukt.

We zijn bij het huis van Miran aangekomen. De eettafel is buiten neergezet met een tweede ernaast. Er zit een grote groep mensen gezellig te praten en te drinken. Het eten is nog niet klaar; de vrouwen zijn er binnen mee bezig. De gezelligheid druipt er van af, en dat in de vooravond van een Grote Oorlog. Ik draai me om, ik heb hier geen zin in. Seiran pakt me met zijn grote en vooral sterke handen bij mijn nek en draait me met gemak om.

“Kom nou maar, het zal je goed doen.” Maar wanneer we bij de tafel aankomen, houd ik het niet meer.

“Hoe kunnen jullie hier nou gezellig gaan zitten doen, terwijl er ons een vreselijke oorlog wacht?! Zijn jullie nou helemaal door de ratten besnuffeld??” Iedereen kijkt

me met open mond en grote ogen aan. Miran staat nu boos op.

“Wil jij je grote waffel houden? Een beetje meer respect graag.” Ik laat moedeloos mijn schouders hangen.

“Met een stuk in je kraag ga je anders de oorlog niet winnen.”

“Die oorlog is nog niet hier en dat duurt nog wel even. Dan zullen we genoeg lijden, dus feest nu het nog kan.” Seirans hand in mijn nek laat me geen keuze en ik ga zitten. Het lijkt alsof iedereen mijn uitbarsting is vergeten en praat weer rumoerig verder.

Ik kijk rond of Miriana er ook is, zonder resultaat. Ze zal zich wel vermaken bij haar vriendje. Er worden een paar manden met fruit op tafel gezet en ik kan me maar net inhouden om geen schampere opmerking te maken of dat nou zo lang moest duren met klaarmaken. Een van de vrouwen die spullen op tafel zet, kijkt continu flirterig naar mij, maar het kan me niets schelen. Seiran gaat naast me zitten. Zijn knappe kop trekt de aandacht van vrijwel elke aanwezige vrouw, of ze nou een partner heeft of niet. Hij lijkt het niet door te hebben.

“Hoe wilde je het nou gaan doen?” begint Seiran tegen mij te praten. “Die flessen laten zinken tot de helft? Waarom zouden ze daar stoppen met zinken?” Met tegenzin ga ik op zijn gesprek in.

“Omdat ik zelf stopte met zinken halverwege. Ik denk dat de zwaartekrachten van de twee werelden daar botsen en zich opheffen.”

“Dat is een gekke gedachte.”

“Niet gekker dan die rare elektriciteitsdinges van jou.”

“Dat is ook weer waar, we snappen nog lang niet alles van de wereld.”

“Dat is het probleem. Drago en de zijnen snappen meer dan wij. En dat is een groot probleem. Dat maakt ze onoverwinnelijk.”

“Alles heeft zijn zwakheden; die van hen zullen we zeker vinden. Maar daar hebben we onder andere je logica voor nodig. Jij kunt altijd heel snel de functie van

dingen doorzien.”

“Niet als het met die elektriciteit te maken heeft.”

“Die elektriciteit wordt ergens in beweging omgezet, dus daar kom jij bij kijken.”

“Ik wou dat ik zo positief was als jij.”

“We zijn compleet, het eten kan beginnen.” Ik probeer over de hoofden van de mensen te zien wie de laatste gasten zijn. Wanneer ik Miriana en een gozer zie, duik ik snel weer naar beneden, maar ik geloof dat Miriana me gezien heeft. Ze gaan naast elkaar aan de andere kant van de tafel zitten. Ze zijn in hevig gesprek met elkaar. Ik kan me vergissen, maar Miriana kijkt niet zo heel vrolijk terwijl de jongen haar ergens van probeert te overtuigen. Als ik ze zo zie, lijken ze goed bij elkaar te passen. Hij is net zo gekleed als zij: een leren wambuis boven een strakke leren broek, beiden voorzien van beschermende platen ijzer die met ogen aan elkaar bevestigd zijn. Hij heeft een kort kromzwaard diagonaal op zijn rug zitten en een korte boog aan zijn schouder hangen. De bijbehorende pijlen zitten in een leren koker aan zijn heup. Hij is niet breed gebouwd, maar wel erg gespierd. Ik denk niet dat je hem er eenvoudig onder krijgt. Ik al helemaal niet.

Ik neem geen deel aan de gesprekken om mij heen, tot Seiran weer begint over de flessen.

“Ik kan die flessen redelijk snel namaken. Ik heb Mik de fles van je rijdier laten afhalen en heb die bestudeerd. Ik weet zeker dat ik het systeem kan verbeteren. Je kunt het dan in één keer halen.” Nu heeft hij mijn volledige aandacht.

“Is meer flessen niet veiliger?”

“Nu kun je het er met twee af als je meer veiligheid wil.” Ik denk na over het principe.

“Ik bedenk me nu nog wat”, vervolgt hij. “Hoe weet je zeker dat je aan de andere kant kan ademen?”

“Uh, waarom niet? Je kunt toch overal ademen?” Hij schudt zijn hoofd.

“In sommige grotten kun je ook niet ademen. Daar zijn mensen aan doodgegaan, weet je. Ook als een vuur niet goed brandt in een huis, kan het zijn dat je stikt.” Ik moet hierover nadenken, maar de oplossing schiet als een bliksemschicht in mijn hoofd.

“Dan heb ik nog steeds zuurstof in mijn fles.”

“Dat werkt alleen als de lucht niet giftig is; je kunt het beste die fles gewoon ophouden.”

Dan breekt er ineens paniek uit aan de andere kant van de tafel. Het vriendje van Miriana heeft zijn boog gepakt en richt hem op iets wat ik niet kan zien. Hij vuurt een pijl af en krijgt daarna een hoek van Miriana. Hij is bewusteloos voordat hij de grond raakt. Vrouwen blijven in afgrijzen staan, maar de meeste mannen maken dat ze weggkomen. Ik ga op de tafel staan om beter te kunnen zien wat er aan de hand is. Dan zie ik het hoofd van Jethro boven een hek uitsteken.

“Jethro is hier toch vaker geweest?” vraag ik aan Miran. Hij knikt. Dan beseft ik dat het niet Jethro is waar de mensen bang voor zijn, maar zijn metgezel. Ik hol naar hem toe om ze te begroeten.

“Waarom mensen bang?” vraagt hij zodra hij me ziet. Dan zie ik Man. Hij heeft een harnas aan dat ik nog niet eerder gezien heb. Een masker dat precies op zijn kop past, en zijn poten en flanken worden beschermd door grote platen van een vreemd uitziend metaal die scharnierend aan elkaar bevestigd zijn. De stukken waar geen platen zitten, worden beschermd door een soort fijn metaal gaas. Het ziet er bepaald indrukwekkend uit. Er zitten butsen en diepe krassen in het metaal en het gaas is ook niet helemaal intact.

“Ik denk dat ze bang voor hem zijn”, antwoord ik Jethro terwijl ik wijs.

“Voor mij”, klinkt de markante stem. “Daar is toch helemaal geen reden voor?”

“Ze hebben nog nooit een pantra gezien. Daarbij zie je er behoorlijk imponerend uit.” Ik laat me op mijn knieën zakken om hem te omhelzen, hoewel dat erg lastig is met al dat schroot om hem heen. Ik wil ook Jethro omhelzen, maar hij deinst achteruit en ik geef hem dan maar een hand. Hij is trouwens ook veel te groot, daar kan ik niet bij.